

PROBUZENÍ V CHALOUPCE

Sladká povidla a kohoutí kokrhání

Už od brzkého rána se ve velkém hrnci na plotně vařila **povidla** a jejich vůně se nebesky linula po chaloupce. Za okny byl podzim a Nelinka se svým plyšovým kamarádem Zajdou spokojeně podřimovali na peci. Byli už třetí den u babičky a dědy, a bez rodičů. Nelinka by nikdy nevěřila, že právě tady zažije to nejlepší dobrodružství na světě.

Babička dnes vstávala dřív než obvykle. Co se švestkami, které se letos urodily? Zavaří je a udělá z nich povidla na povidlové buchty, ty mají všichni rádi.

Děda roztopil kachlová kamna a pomohl babičce vypeckované švestky nasypat do velkého hrnce. Švestková vůně a horko, které sálalo z roztopené pece, Nelinku probudily. Hned věděla, že je čas na další výpravu. Už se nemohla dočkat.

Jaké to tentokrát asi bude?

V Zemi věčného ledu, kam mají namířeno, bude nejspíš sníh, led a šílená zima. Proto se musí na výpravu teple obléknout, pomyslela si.

Z přemýšlení ji vytrhl kohoutí křik. Kohout, který se pootevřenými dveřmi nepozorovaně vkradl do chaloupky a pyšně si vykračoval po světelnice, se mohutně nadechl a spustil tím nejkokrhavějším způsobem své velmi hlasité „Kykyryký.“

Zajda otevřel obě oči najednou, posadil se na peci a vyděšeně se rozhlížel kolem.

„Co se děje?“ zašeptal, protože nic nechápal. Takové probuzení je horší než studená sprcha. Bleskurychle zkontroloval, jestli si jeho oživení nikdo nevšímal.

Všechno bylo v pořádku. Macek pochrupával u kamen a nahříval si kočičí kožich a děda s babičkou se věnovali povídkám. Kohout se načepýřil a vědom si splnění svého ranního úkolu, spokojeně odkráčel na snídani do kurníku.

Zajda se protáhl, pak zastříhal ušima a nenápadně se znovu zavrtil do měkoučké peřinky. Dnes se mu vůbec nikam nechtělo. Bude dělat jako že nic, a třeba ho Nelinka nechá ještě chvíli spát.

„Zajdo, vstávej! Musíme vyrazit,“ naléhala Nelinka, pak rychle seskočila z pece a zamířila rovnou ke starodávné malované truhle, do níž babička ukládala všechny její věci. Chtěla si totiž vybrat teplé oblečení na cestu. Maminka jí ho s sebou dala naštěstí dost a dost. Kdyby pršelo, kdyby sněžilo, kdyby bylo teplo, na spaní, na převlečení a pro jistotu... no prostě oblečení asi tak na rok cestování. Ale teď se všechno hodilo.

Nelinka vybrala z truhly to nejteplejší, co tam našla. Zajdovi zapůjčila svou druhou čepici, do níž nůžkami prostříhla dvě dírky, aby jimi mohl prostrčit uši. Snad ji maminka za to nebude hubovat...

Vybaveni čepicemi, šálou, tlustými ponožkami, svetrem a kabátkem (Nelinka) a kožíškem (Zajda) byli připraveni vydat se na cestu do Země věčného ledu. Samozřejmě s sebou měli také kouzla, která dostali za svou odvahu a statečnost od víl z Kouzelnálie – pupíkové kouzlo létání a kouzlo dýchání pod vodou. Protentokrát si asi vystačí s létáním. Kdo by se chtěl v Zemi věčného ledu potápět, brrr.

„Kam se chystáš? Na severní pól?“ dělal si z Nelinky legraci děda, když uviděl, jaké oblečení si přichystala.

„Připadá mi, že je tam dnes zima,“ lhala Nelinka, i když sluníčko za okny slibovalo krásný podzimní den a v chaloupce bylo díky vaření tepleji než jindy.

„Měla by ses víc otužovat. Dnešní děti jsou hrozně choulostivé, hned se nastydnou,“ řekl děda.

„Já si náhodou dneska umyla obličej ledovou vodou,“ nedala se Nelinka.

A byla to pravda. Nelinka ráno v koupelně zkoušela, jak nejvíc může být voda ledová, to aby byla připravená na nejhorší.

„Tak to je dobře,“ pokyvoval hlavou děda. Pak ukázal na Zajdu v čepici a s úsměvem dodal: „Koukám, že ten tvůj zajíček je taky zimomřivý. Jestlipak se i on ráno otužoval?“

Zajda vyděšeně zavrtěl hlavou, ale děda si toho naštěstí nevšiml.

„Ten rozhodně ne,“ zasmála se Nelinka představě, že by se Zajda dobrovolně ponořil do studené vody. Sice už se díky kouzelné moci květiny Irdis z Jezera nádherných ploutví vody přestal bát, ale v koupelně ledové testování rázně odmítl.

„Nelinko, pomohla bys mi prostrít k snídani?“ zeptala se babička a začala z kredence skládat nádobí na velký tác.

„Jasně,“ souhlasila Nelinka a přiskákala po jedné noze k babičce. Takové skákání na jedné noze člověka taky pěkně prohřeje, pomyslela si ještě.

„A sundej si tu čepici, je tady teplo,“ řekla babička důrazně.

Nelinka si poslušně odložila čepici a se Zajdou v podpaží donesla na stůl dva puntíkované hrníčky na čaj a pro dědu velký cibulák s obrovským uchem na ranní bylinkový čaj. Děda říkal, že je to na sílu.

Nelinka chtěla ten zázračný čaj také ochutnat. Kdoví kolik síly bude dnes potřebovat... A tak jí babička do jejího hrnečku také trochu nalila. Nebylo to moc dobré a vůbec to nebylo sladké. Ale jestli jí to má dodat sílu, dnes to pro všechny případy vypije.

U snídani seděl Zajda poslušně na židli vedle Nelinky a předstíral plyšovatost.

„Já jsem tak napnutá. Moc se těším,“ svěřila se Nelinka Zajdovi, ale to se ví, že potichu, aby nic před babičkou a dědou neprozradila. Co kdyby pro ni měli nějakou práci a ona musela místo zachraňování zůstat v chaloupce?

Zajda nakrčil čumáček i fousky a přemýšlel, jestli má Nelince prozradit své obavy. Jak je možné, že ta holka nemá vůbec strach? Proto asi všechen strach, i ten Nelinčin, přeskočil na něj. Chudák on, Zajda, jak k tomu přijde? Nechce si pořád dělat starosti, ale copak to jde? Když si představí Zemi věčného ledu, hned ho napadne tolik možných nástrah a nebezpečí, že by nejraději zůstal na peci a klidně celý den předstíral plyšovatost.

Pak zabloudil očima na pec a všiml si, jak se na ní líně rozvaluje kocour Macek. S Mackem měl nevyřízené účty za včerejší ráno, kdy mu kocour nestydatě ožušlával ucho. To Zajda půjde raději zachraňovat Kouzelnálii, než aby sdílel pec s tím protivným a zákeřným kocourem!

Macek zachytil Zajdův odhodlaný výraz a protáhl se na peci, aby dal jasně najevo, že pec je pro dnešek jen pro jednoho a tím jedním myslel sebe: kocoura Macka domácího, kocoura-pecivála.

„Vyrážíme hned po snídani,“ zašeptal odhodlaně Zajda. Ať už se v Zemi věčného ledu stane cokoliv, oni to zvládnou. Jsou odvážní a mají za ušima, hlavně Zajda. Protože ty uši má, to se rozumí.